

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۸۸۷

روبھکی دنبہ برد شیر مگر خفته بود
جان نبرد خود ز شیر روبہ کور و کبود

قاصد رہ داد شیر ور نہ کی باور کند
این چه کہ روباہ لنگ دنبہ ز شیریں ربود

گوید گرگی بخورد یوسف یعقوب را
شیر فلک ہم بر او پنجه نیارد گشود

هر نفس الہام حق حارس دلہای ماست
از دل ما کی برد میمنہ دیو حسود

دست حق آمد دراز با کف حق کڑ مپاز
در رہ حق هر کی کاشت دانہ جو جو درود

هر کہ تو را کرد خوار رو بہ خدایش سپار
هر کی بت رساندت روی بہ حق آر زود

غصہ و ترس و بلا هست کمند خدا
گوش کشان آردت رنج بہ درگاہ جود

یارب و یارب کنان روی سوی آسمان
آب ز دیدہ روان بر رخ زردت چو رود

سبزہ دمیدہ ز آب بر دل و جان خراب
صبح گشادہ نقاب نلک یوم الخلود

گر سر فرعون را درد بدی و بلا
لاف خدایی کجا دردہدی آن عنود

چون دم غرقش رسید گفت اقل العبید
کفر شد ایمان و دید چونک بلا رو نمود

رنج ز تن برمدار در تک نیلش درآر
تا تن فرعون وار پاک شود از جحود

نفس به مصرست امیر در تک نیلست اسیر
باش بر او جبرئیل دود برآور ز عود

عود بخیلست او بو نرساند به تو
راز نخواهد گشا تا نکشد نار و دود

مفخر تبریز گفت شمس حق و دین نهفت
رو ترش از توست عشق سرکه نشاید فزود

مولوی، مثنوی، دفتر چهارم، سطر ۷۶۰

اتصالی بی‌تکیف بی‌قیاس
هست رب‌الناس را با جان ناس

لیک گفتم ناس من نسناس نی
ناس غیر جان جان‌اشناس نی

ناس مردم باشد و کو مردمی
تو سر مردم ندیدستی دمی